

Deventer verhaal

Henk Buló, barkeeper in Deventer.

(Allard van Lenthe, 13 maart 2020)

Eén van de vriendelijkste mensen in Deventer is dood.
Wie glimt en schaterlacht me nu toe wanneer ik in het café De Zevende Hemel kom? Wie steekt er nu z'n duim op?
Henk Buló hoort bij een café, zoals een automonteur bij een garage hoort.

Henk Buló komt op z'n twintigste uit Suriname naar Deventer. Wat hij er komt doen, weet hij niet. Rentenieren? Ja, rentenieren!
Ik ken hem uit het Jongeren centrum De Zambar Brink 30.
Hij houdt er met een paar studenten van de Landbouwschool op vrijdagochtenden een natuurwinkel met onbespoten groenten.
Die groenten halen ze met mijn Lelijke Eend uit een ommuurde macrobiotische tuin van een kasteelheer in Zevenaar.
Henk deed de winkel samen met een magere bleke vriend, waarover hij zei: 'Dit is de laatste waarschuwing! Wanneer we niet gezond eten, gaan we er net zo uit zien als mijn vriend hier.'

Tien jaar later staat Buló achter de bar bij het café La Balance op de hoek van de Overstraat en de Brink.
Ik kom er vaak op zaterdag met de kinderen. Eerst gaan we naar de Bibliotheek, daarna gaan we naar La Balance.
Henk Buló heeft er de lekkerste koffie, chocolademelk en appelgebak, tafelspelletjes en verhalen over Suriname.
We spreken af dat ik een keer met hem naar Suriname ga.
Elke keer hebben we het er over: over de Suriname-rivier, over het oerwoud, de liefjes, Kleine Wasjes Grote Wasjes, laat maar lekker draaien.
Ik raak verlekkerd op dat land.

Het komt er niet van.
We komen niet verder dan Teuge, want Henk Buló is ook vliegenier. Hij neemt me mee, want hij moet zijn vliegreuen maken om zijn vliegbrevet te houden.
'Gaan met die banaan!' zegt hij.
Van Suriname komt het niet.
We komen niet verder dan Scheveningen. Daar zijn we bij het Nord Sea Jazz Festival en op het strand zien we in de verte oerwouden.
Daar gaan we weer: de Suriname rivier, het oerwoud, de liefjes, Grote Wasjes Kleine Wasjes...
'Is je vliegbrevet ook geldig in Suriname, Buló?'
'Wat denk je!'

In de loop van de jaren, raak ik Buló uit het oog, maar een paar maand geleden zegt mijn dochter: 'Ik kwam in de stad Henk Buló tegen. Eerst kende ik hem niet, maar door die stem en die lach wist ik het weer.
Hij kent ons nog van La Balance van 25 jaar geleden. Hij zegt: Je bent nog

net zo'n lief meisje als toen. Dat is niet zo hoor, zei ik en toen moesten we lachen!

Wanneer ik Bulo bij De Zevende Hemel zie, gaat zijn duim omhoog.

'Ben je nog aan de drank?' vraag ik.

'Honderd procent!' zegt hij. 'Ik ga er niet aan dood hoor! Ik ga hieraan dood!'

Hij hoest, hij klopt met zijn platte hand op zijn borst. Z'n longen.

Een week later is Bulo er niet meer. Hij is verhuisd naar het Solis Woonzorgcentrum Groote en Voorster. En daarna naar het ziekenhuis.

En daarna?

Daarna gaat Henk Bulo zonder mij naar Suriname.